

ници¹⁾), изижджанъ, той не прѣставалъ да се грижи за българското училище, за българската черква и книга. Отъ 1861 година той се закрѣпява доста до брѣ въ Цариградъ. Тука той издава сериозенъ вѣстникъ „Македония“, подигравателни вѣстници „Гайда“ „Костурка“ сѣгнѣ списания: „Ружица“, „Пчелица“ и други.

Славейковъ безстрашно е вървѣлъ на чело на всѣко народно дѣло. Ето нѣкои отъ неговитѣ смѣли работи.

Между 1860 и 1870 година българитѣ въ Цариградъ страшно се борили и искали да добиятъ народна черкова: да се чете, пѣе и служи въ черкова по български, а не по грѣцки. Тѣ искали още да иматъ екзархъ. Гърцитѣ не давали. На връхъ великденъ, нѣколко български владици — патриоти служили въ българската черкова по български езикъ и не споменали името на грѣцкия патриархъ. Гърцитѣ тогава ги наклеветили, че ужъ се бунтували противъ турцитѣ и послѣднитѣ хванали българскитѣ владици па ги пратили на з. точение. Тѣва бързо се разчуло между всички българи въ Цариградъ. Славейковъ излиза на чело, събира 500—600 души халваджии, бозаджии, градинари, терзии, търговци и всѣкакви други българи и трѣгва съ тѣхъ къмъ кжщата на великия везиръ. Когато достигнали близо, всички почнали да викатъ: искаме си владицитѣ! искаме да ни се върнатъ отъ заточение владицитѣ! Некеме патрикотъ! Искваме народна черква!

Великиятъ везиръ, като видѣлъ тази навалица съ виковетѣ, изплашилъ се. Такова нѣщо въ Цари-

¹⁾ Петко Славейковъ е затварянъ 34 пѣти въ тъмница.